

השוואת פרק שני חולין

(א) נ"א כאכול. רש"ל,
(ב) נע"י מוס' שבת יד. ד"ה
רבי יהושע], (ג) [פרה פ"ח
מ"ז פסחים י: ד] (ד) [שייך
עוד לדף לג: ה] (ה) [נע"כ
שייך לשם], (ו) [ז"ל כאכול.
רש"ל, (ז) עיין רש"א, (ח) ז"ל
באין דורשין, (ט) מן "והאי
מהדרי ליה" עד "מרביה"
ליתא בס"א,

לא. דבטלה דעתו ואין שם טהרה
הקדש נתפסת עליהם אבל בטהרה
תרומה^א נתפסין אלא^ב ממתימין
דלא כרבי יהושע אבל כר"א אחי
דלא קסם קאמר שליש שליש
אפילו בחולין שנעשו על טהרה הקדשה^ג :
דקמיני בשר. ממתימין צבצר חולין
קאי ובשלמה פירות חולין אדם
מתפסין בטהרה תרומה כדמי שיהא
הוא אחריו וזהו שכתבנו שיהא

(א) רש"י ד"ה אללא וכו'
מאוכלין: (ב) תוס' ד"ה
שני וכו' שדי לפיו משקין
דתרומה מ"מ אי לאו:

כל הפרסל בתרומה. לו
 ימעיין עקרי חשבון
 השבט (ג'): ימי שמו
 שר דבר שגור עליה
 מות שים לפסול את
 התרומה, ממא משק
 אפסו, סוף, ידוע
 תחלה חרץ משבולו יו
 שפסל לתרומה מן הכה
 ויבנה הכהן את זבחו
 אקבלה שמוע דריו
 גורו ימי שמוע משק
 תחלה, דבר מר
 זכרון חוק, ומש
 דמשק עליהם לקבל
 שמוע, וזו היא עלת
 שמקבל שמוע שנת
 הכהן, גור עלין חומר
 הכהן שמוע הכהן
 לשמוע (פסחים יד.)

א אבל בהתרת תרומה יכול להחפץן ותתפסין: ומתכות אלמא מותי' כן עד סוף הדבור נרשם עליו ונ"ב שלא נמצא בס"י:

ב אמר עולא חבירא אמרין כדאמרין דתנן דקתני שני עושה שלישי בחולין: **ג** דאילו המאכל מקבל תרומה ממכיצה אוכלין: **ד** ואמרין כ"ב בתרא דיומא אוכל הנאכל: **ה** ולעולם אשמעי' דיש שלישי בחולין שנעשו על תהרת תרומה:

מאן חבירא רבה בר בר חנה. לא ר"ל רבי אלעזר דלעיל דלא
הוה קרי ליה חבירא דרבו הוה כדאמר בפ"ק דצ"ק (דף י"א:
ו) ונחלין (ב"ב דף קס"ה). דאמר עולא אמר רבי אלעזר הלכה
גזוין מן העבדים אבל קשיא אמאי לא קאמר עולא רבותי אומרים
ונראה דרבי אלעזר לא קאמר לעיל
יותר אלס הכא בצולין שנעשו על
טהרת קדש עסקין והש"ס הוא
דמסיים ודלא כרבי יהושע:

אָע"ג דמפרש ר"ת דצ"ח

דבר גזרו על אדם האוכל כדלה
 שיהא טמא מ"מ מיית ראהי מפסול
 גוייה שהיה מתחלה נחזי פרס:
זומאה משיעורין 5א גמרינן.

זהמה דמטמאה ואוכלה טהור אלמא

מאכל חמור מן החובל: **שְׁנֵי שָׁנִי** **כָּמֶה**. לעט"ג דליכא לניגור דבהדי דאכיל אוכלין טמאין שדי לפוי משקין (ב) דמעשר מ"מ אי לאו דאשכחן בעלמא שדי לעדיז חות לא לן לניגור דלא להוו מילי דרענן חובל ואיטענולא: **מַצִּינּוּ שְׁנֵי עוֹשֶׂה שְׁנֵי ע"י** משקין. וא"ת ואמאי לא קאמר

ע"י ספר דלמרינן כפ"ק לשנת (ד) דהוי מ"ח דבר וידים הצלות מחמת ספר נמי פוסלות הנומה כדלמר התם וי"ל דלא צעי לאמרי אלא ממאכל דעביד מאכל אחר שני דומיא דמאכל דעביד אדם שני ועוד דהא דספר עביד ידים שניות וגם פוסלות את התנומה לזו משום טומאה אלא משום חומרא:

וְכָל הַפֶּסֶחַ בְּתְרוּמָהּ וְכָל הַפֶּסֶחַ בְּתְרוּמָהּ

תחלה: ¹היוץ מִמְּבוֹר
לְמָה אָמַר לוֹ אִף
בְּתֵרוּמָה: ²שְׁמֵהֶרְתָּה
שׁוּמָאָה
אָמַר לִיה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שְׁאֵי
מִיֶּדֶן כְּלוֹס: **אִף** אֲנִי **אֵל** אֲמַרְתִּי כו'. י"מ כִּי מֵהָכָּא דִּיִּק דְּחִבְרִיא
סְכָרִי

נקט רבי יהושע חולין שנעשו על טהרת תרומה: מה אהדרי רבי אליעזר ורבי יהושע להדדי. מה השיבו זה לזה איש על דברי חבירו: מלינו שהאוכל חמור מן האוכל. האדם האוכל המאכל חמור מן

המאכל: היד לא נעשה אוכל ו' כמאכל. דהאוכל אוכל ראשון ל
הסתרים היא מטמאה האדם עד שהוא מטמא בגדיה וכל שאר טומ
היא ואין למדין הימנה ור"א סבר לנדרין: אלא מנינו שהמאכל המור
שנגעו בו: ואדם האוכל אוכלין עמאין אינו טמא אלא כ' אכל חני
זייס: טומאה משיעורין לא גמרינן. [שעירורין מילתא בצנפי נפשיה
בו הכוזב מכל האוכל אשר יאכל ויורק י' ואמרנין ד' צפ"ח וידור (דף
מציאת תרנגולת ופסול גוייה בבחי' פרה הכי תקון רבנן: עומר לא
מה שאתה אומר האוכל אוכל ראשון נעשה שני יפה אתה אומר
ע"י משקין. אם נגע אוכל שני בצורל שהמסקה טופח עליו נעשו
להיות תחלה וחזר המסקה ועשה האוכל שני וכיון דאשכחן ע"י ממ
כוחה לדכילה חמירא ממגע: וא"ל ר"א אי ממסקה ילפינן תחלה
יושע לא יקין ממ המסקה דהתם חומרא דמשקין הוא שגוללין
טומאה מיניה ואע"ג דפסיל תרומה לא עזיז משקה ראשון:
ש' תרומה כלומר בחוליו נעשו על טהרת תרומה ודקדמך רבי י'

שני: "מפני שטריהם של תרומה עומאה היא אלל הקדש. כלמא חין שמירת תרומה חשיבא שמירה אלל הקדש דהא מדרסו האוכל תרומה נשמר הוא מן המדרס ואפ"ה לגבי קדש לא חשיבא לגבי קדש מספקין ליה בשני הלכך האוכל שני לקדש שמינו שני ע יחושע שלישי שני למה ואמר ר' אחי לא אמרתי כו' ש"מ דהא דקדק חולין ש' שלישי צנעשו על טהרת תרומה ועלה קאמר ר' אחי לא צאח חולין הוא נעשה שני לקדש בחולין שנעשו על טהרת תרומה שנעשו על טהרת הקדש איכא מאי קא מוחיב ליה ר"א שלישי שני לא בחולין שנעשו על טהרת הקדש נמי איח ליה שלישי סבר דהא דהוא דיהיב למילתיה דבחולין דטהרת תרומה הוא למרעין נעשה בחולין דטהרת הקדש ולעולם אשמועינן דיש שלישי צנעשין על טהרת דאינו לא צנעמה ולא צברייתא מה שהשיבו זה ולא רבה בר בר חנה ש מעולם לדריש יחושע תרומהו הקדש נעשה גופו שני לקדש ועוממ טהרת הקדש עומאה היא אלל הקדש ונחשי דקמיה לעיל בחולין ש

היה ראשון: **דחידוש הוא**. שאין לו טומאה בגלוי וכשהיא צבית מטמאות בגלוי ואין מטמאות צבית הסתרים הלכך גזרת הכתוב **מן האוכלו דאילו המאכל**. מקיבל טומאה בצביעה (א) אוכלין טמאין אם כהנן בעירובין (דף פב:) וחצי חצי לפסול את הגוייה וכן ב' ואלו משום חומרא וקולא אלא אוכל דטמא בצביעה כך שיער אכל הנאכל צבית אחת ושעורו חכמים אית דיתבליה מחזיק וימר יי. שאתה למד טומא משעורין לעשות מאכל חמור מן האוכל וכן שני שני למה: **אמר לו מלינו**. שאוכל שני עושה את חבור שני: **משקין תחלה** כדקמי ואזיל כל הפוסל את התרומה מטמא משקין ודשני עושה שני בשום דוכא מחמירין בני אדם האוכלו למהו וכן צבית למיעבדיה והאי אדם כי היכי דמשקה נעשה ראשון. ורבי הקבל טומאה אכל מן האוכל לייף: **חוץ מן הטבול יוס**. דאיקלשא **אני לא אתרמי**. האוכל אוכל שלישי נעשה שני: **אלא**. באוכל שני צבית לעיל (ג:) וכיון דעל טהרת תרומה נעשו עבדי לאוכלן (ה) בחומר בקדש (חגיגה דף יח:) בגדי אוכלי תרומה מדרס לקדש לגבי תרומה מטמאין ואפילו בחולין דהא טומאה לאורייתא היא שמייה וחיישין שמה יסבה עליהן לשמו דהא הי' שלישי דתרומה וכן שני ע"י משקין. מדקאמר רבה בר רב חנה דאומציה ר"א לרבי במילתיה דרבי יהושע בחולין שנעשו על טהרת תרומה ה"ק אכלו מרמי דדוקא קאמר ולא רבואה דאי טעמא היכי למילתיה ואמר ומשום דטהרת טומאה היא אכל הקדש ולעולם שלישי בחולין וכן הא אשמועינן רבי יהושע טעמיה. ועולא דאמר לעיל דרבי יהושע גבי במילתיה דרבי יהושע בחולין שנעשו על טהרת תרומה טעמא ופשוט שני לקדש משום דטהרת טומאה היא אכל הקדש אכל לא תרומה וכ"ש שנעשו על טהרת הקדש והאי מהדרי ליה לא שמיע ליה וכן ליה מרביה (א) א"י ס"ל לעולא דהאי ק"י אכל לא אתרמי וכן היו דברים משום דטהרת שניהם שני נעשו על טהרת תרומה וזין שנעשו על טהרת טהרת תרומה רבואה אשמועינן דאפילו צבית שלישי:

על

פח א מ"י פ"ח מהל' אבות הטומאה הל' י פ"י הל"ד והל"י ופ"ז הלכה ה:

פח ב מ"י שס פ"י הל"ג:

צ ג מ"י שס פ"א הל"ב:

רבינו גרשום

[illegible]